

Mathieu Ghijsen even in gedachten verzonken tijdens de wandeling. 'Nelly en ik lopen van ons huis aan de Weststraat naar het gemeentehuis in Domburg om ons te laten inschrijven als nieuwe inwoners. Het is wel een goed besluit om Middelburg als woonplaats na ruim 45 jaar te verlaten. Dit markante punt is voor mij aanleiding om te overdenken wat er allemaal in mijn leven is gebeurd na mijn jeugd in Maastricht. Ik was zestien jaar oud toen mijn vader overleed. Vanaf dat moment heb ik mijn moeder en zuster onderhouden. Beiden zijn er nu niet meer, maar de herinneringen zijn intens. Pas toen ik ondernemer ben geworden, kreeg ik het gevoel ook een eigen toekomst te mogen uitstippelen waarin ikzelf de volledige regie heb. Sinds die tijd is er veel gebeurd. Ik heb toen in Middelburg Nelly ontmoet en samen hebben we de rest van ons leven ingericht. Onze kinderen zijn allemaal goed terecht gekomen. Elk met hun eigen belangstellingen en talenten. We hebben gezien dat hun opleiding daartoe heeft bijgedragen. Jammer dat onze zoon Henri nooit dat punt heeft kunnen bereiken. Lang niet aan hem gedacht maar nu even wel. Hij is maar twee jaar oud geworden. Gedurende mijn leven ben ik altijd aan het werk geweest. Niet alleen gewerkt in de zaak, maar zeker ook met grote steun van mijn Nelly aan initiatieven die de maatschappij op Walcheren dienen. Een diversiteit van activiteiten. Vooral de vele jaren die we samen hebben besteed aan de realisering en noodzakelijke instandhouding van de Vereeniging Kindervoeding. Veel jonge kinderen krijgen niet voldoende te eten om op school te kunnen presteren. Daar heeft Nelly heel veel aan gedaan, samen met andere bevriende families uit Middelburg. De zorg rond de gezondheid en het welzijn van onze werknemers, die we samen met Wibaut en Bolle aan betere huisvesting hebben kunnen helpen. Best een fijne groep sociaal democraten, met wie we nauw hebben samengewerkt. Dat stimuleerde ons bij elke volgende stap. Als je zo je eigen leven probeert te overzien zijn er veel dingen gebeurd. Te veel om zo maar op te noemen. Mijn gedachten worden onderbroken. We zijn nu al aangekomen op het stadhuis. Wel weer leuk, want we kennen al iedereen die daar werkt. De formulieren liggen klaar. We moeten alleen nog een handtekening zetten. Na het gesprek en een kopje koffie gaan we weer naar huis. Laat iemand anders van een volgende generatie maar opschrijven wat er met mij en mijn gezin allemaal is gebeurd.'

Domburg juli 1920